Västerbottens-Kuriren 1990-04-18 Veterinären i artikeln om hunden är Johannes Modig

RIKSRUNDAN

ÖVERRASKNINGSPRESENTER TILL ALLA SOM PÅ ETT ELLER ANNAT SÄTT MEDARBETAR PÅ DENNA SIDA.
SKRIV TILL: RIKSRUNDAN, ICA-KURIREN, 721 85 VÄSTERÅS. REDAKTÖR: LARS LJUNGQVIST.

ICA KURIREN. Nr. 16. 1990-04-18.
RIKSRUNDAN

BESKED:

HAR DJUREN ETT SJÄTTE SINNE"

ätte sinne?", frågade
Vi har fått mängder
eller mindre svarar ja

nden som tycks läsa
Och en vorstehhund
veterinären med sitt

Eller skatorna som upptäckte det ing-
en människa såg – att deras boträd var
genomruttet och att de därför snabbt
måste flytta.

Eller nymfparakiten Kalle som alltid
exakt visste hur mycket klockan var.

Ja, läs själv här nedan och förundras
över djurens klokhet.

" KATTUNGAR

hela kattfamiljen var spårlöst försvunnen. Inte en enda dag under hela sommaren hade de varit borta, men nu var de totalt som uppslukade. Vi vandrade långa sträckor åt alla håll och ropade och lockade, men inga kattungar syntes till. Vi kunde inte ringa de nya ägarna, eftersom vi inte tagit namn och telefonnummer. De kom alla under dagen för att hämta sina nya skyddslingar, de hjälpte oss att söka och locka. Men förgäves. De måste återvända utan katter. Frampå kvällen kom hela kattfamiljen vandrande hem igen.

Man frågar sig: Kunde katterna ha en instinkt som varnade dem? Visst verkar det så med tanke på att det var enda dagen som de försvann. Var det "djurens oförklarliga sjätte sinne" som "kopplades in"?

Elsa och Georg Ringefors, Norrtälje

TORNSVALOR

gång på gång mot en tegelpanna som glidit ner och spärrat infarten till boet och ungarna.

Jag hämtade en stege och lade tegelpannan på plats igen.

Dagen efter var jag åter på gården. Då kom svalorna och kretsade omkring mig igen, men inte så nära som dagen innan. De kvittrade och var så glada.

Vera Lännevall, Norrtälje

TYSTA KOMMANDON

Vi hade mellan 1965 och 1977 en schäferhund som jag vintertid nästan dagligen motionerade genom pulkadragning. I dressyren ingår ju att lära hunden förstå och lyda vissa kommandoord, t.ex. "Höger!" och "Vänster!" för att få ekipaget att ändra kurs i enlighet med förarens vilja.

Efter några vintrar märkte jag en dag, att hunden utan att jag sagt något vek av åt det håll som jag hade tänkt mig. Jag trodde först att det berodde på tillfälligheter, men efter flera "tysta" kursändringar, som överensstämde med min vilja, beslöt jag att göra ett grundligt prov på hemmaplan.

Efter ett otal försök fann jag att hunden blott löpte fel i några få fall.

Vad jag här ovan berättat försäkrar jag på heder och samvete är sant. På något sätt stod hunden i förbindelse med mig utan ord eller tecken.

E. Weissmann, Falun

Johannes Modig, Umeå

GICK TILL VETERINÄREN

1930 flyttade familjen till Umeå. Vi hade en vorstehhund, Jocka, med oss. En dag kom en chaufför och talade om att han kört på vår hund, som låg på trottoaren med brutet ben. Jag ringde till min man och bad honom komma hem och hjälpa mig.

Vi åkte tillsammans i vår T-Ford till veterinären, som var på köttbesiktning på andra sidan staden. Vi fick god hjälp och Jocka fick ett gipsbandage. Detta var på en lördag.

På måndagen var hundens ben mycket svullet. Vi åkte då hem till veterinären, som hette Modig förresten. Han klippte upp en del av gipset. Men nästa dag var benet ännu mer svullet.

Jag ringde då till veterinären och bad att få komma ännu en gång med Jocka. Han stod färdig att åka ut på sjukbesök. Men klockan tolv skulle vi få komma.

Jag passade då på att gå ut och handla. Döm om min förvåning när jag kommer hem igen och Jocka sträcker fram sitt onda ben med ett nytt bandage.

Veterinären berättade senare att Jocka hade hoppat på tre ben hem till honom och lagt sitt huvud i hans knä. Hon hade sprungit över bron över Umeälven som säkert är 300 meter och sedan ett par kvarter upp i staden, dit hon varit dagen före och där veterinären bodde.

Han klippte då bort gipset och gav Jocka ett spjälförband. Sedan sa han åt henne att gå hem igen, men hon satte sig bara ned och tittade på honom. Då körde han henne i bil hem till vår grind, där Jocka glatt viftande med svansen hoppade ur.

Märta Arosenius, Enköping